

práva po částkách, náleží zástavním právům v rozličném čase vloženým vůči třetím osobám, výhody pořadí podle Šu 53 knih. zák. nepoživajícím, rovné, poznámkou podle Šu 53 knih. zák. poskytnuté pořadí, avšak mezi sebou mají ona práva pořad stanovený předpisem § 29 knih. zák.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R I 758/25.)

Vlastnice nemovitosti vymohla si dne 31. října 1922 na nemovitost poznámkou pořadí pro zamýšlené zadlužení do výše 60.000 Kč, v kterémžto pořadí bylo dne 30. ledna 1923 vloženo zástavní právo pro pohledávku Dra H-a 40.000 Kč a dne 9. března 1923 pro pohledávku K-ové 20.000 Kč. Zavazená nemovitost byla po té exekučně prodána a s o u d prvé stolice přikázal z nejvyššího podání nejprve pohledávku 40.000 Kč Dru H-ovi, na K-ovou pak se dostalo pouze zbytku 6012 Kč. R e k u r s n í s o u d k rekursu K-ové napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatelka vytýká rozvrhovému usnesení, že její pohledávce mělo býti přiznáno totéž knihovní pořadí, jako pohledávce Dra H-a. Prvý soudce přiznal v knihovním pořadí napřed celou pohledávku Dru H-ovi a teprve zbytek přiznal K-ové. Tak stalo se však právem. Vždyť § 53 knih. zák. nezměnil nijak všeobecně platné ustanovení Šu 20 knih. zák., dle něhož o knihovním pořadí rozhoduje podání knihovní žádosti, nýbrž zavedl jen pro vlastníka výhodu, že si může vyhraditi výhodné pořadí pro zápůjčky, které by později potřeboval. Že by taková zápůjčka byla tak dlouho nejistá v tom, jaké skutečně bude míti pořadí a pokud při případné dražbě bude uspokojena, jak dlouho by celý vyhrazený peníz pro zadlužení nebyl vyčerpán, nemá ani opory v Šu 53 knih. zák., ani se nesrovnává s jistotou, která se předpokládá u knihovních zápisů. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest bezduvodným. Když je celkový peníz, pro který bylo podle Šu 53 knih. zák. na nemovitosti poznamenáno pořadí, vyčerpáván vklady zástavního práva po částkách postupně, náleží zástavním právům v rozličném čase vloženým vůči třetím osobám, výhody pořadí podle Šu 53 knih. zák. nepoživajícím, rovné, poznámkou podle Šu 53 knih. zák. poskytnuté pořadí, avšak mezi sebou mají v poznámce pořadí v rozličném čase postupně vložená práva zástavní podle Šu 29 knih. zák. pořad tímto předpisem ustanovený. Nekoliduje totiž předpis Šu 29 knih. zák. s předpisem Šu 53 knih. zák., jmenovitě není tento zrušen předpisem Šu 53 knih. zák. Předpis Šu 53 knih. zák. jest výsadou jenom majiteli zástavy svědčící a jemu umožňující, by mohl svým věřitelům pro přesně určený peníz zachovati přednostní pořadí před zástavními právy, která se nemohou dovolávati výhody vyhrazené vlastníkem hypoteky jenom určitým právům zástavním.

Čís. 5335.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.). Pojem »důchodu« jest širším než pojem »služební plat«. V onom jsou

zahrnuty i příjmy ve smyslu §u 3 zákona. Nelze domáhati se exekuce na »veškeré důchody« veřejného zaměstnance, aniž byly přesně označeny a popsány.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R I 784/25.)

Soud první stolice povolil k návrhu vymáhající věřitelky exekuci na jednu třetinu důchodů, jež měl povinný jako účetní plynárny. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníkovu potud, že povolil exekuci na jednu třetinu služebního platu, který má dlužník jako účetní plynárny. **Důvody:** Rekursní soud změnil napadené usnesení a povolil exekuci na $\frac{1}{3}$ služebního platu, který má stěžovatel ve svém postavení jako účetní plynárny, ježto zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. mluví v §u 1 výslovně o »služebních platech« a nikoli o »důchodech«, jak nesprávně uvedla vymáhající strana ve svém návrhu. Dle náhledu soudu rekursního jest totiž »důchod« pojmem širším než »služební plat«, neboť pod »důchod, který má žalovaná ve svém postavení«, — jak uvádí vymáhající strana ve svém návrhu — spadaly by veškeré příjmy, plynoucí povinnému z jeho postavení, tudíž i takové, které zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v §u 3 výslovně z exekuce vylučuje.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Vymáhající strana stěžuje si do usnesení rekursního soudu, navrhuje, by obnoveno bylo usnesení první stolice, z toho důvodu, poněvadž rekursní soud usnesení, kterým jí byla povolena exekuce na jednu třetinu důchodů, které má povinný ve svém postavení »jako účetní plynárny«, změnil v tom, že povolil exekuci na jednu třetinu »služebního platu«. Stěžovatelka poukazuje k tomu, že rekursní soud volil tuto změnu proto, by uchránil dlužníka před zabavením také oněch jeho služebních příjmů, které po zákonu (§ 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.) jsou vyloučeny z exekuce, míní však, že tím nebylo dosaženo účinku rekursním soudem zamýšleného. Stěžovatelka, souhlasíc s rekursním soudem, že pojem »důchod« jest širším než pojem »služební plat«, poněvadž důchodem sluší rozuměti veškeré platy, plynoucí úředníku z jeho služebního postavení od jeho zaměstnavatele, tudíž také příjmy uvedené v §u 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., vytýká napadenému usnesení, že používá slov »služebního platu«, ačkoliv zákon mluví o »služebních platech« a stanoví, že z nich může býti zabavena toliko jedna třetina, vždy však tak, že musí dlužníku zůstatí volným roční příjem 6000 Kč, z čehož odvozuje, že zákon včítá do »služebních platů« nejen služné, nýbrž i ostatní požitky státních a veřejných zaměstnanců. Stěžovatelce nelze dáti za pravdu. Předpisem §u 54 čís. 3 ex. řádu uloženo jest vymáhající straně, by označila při exekuci na jmění ony části majetku, na které má býti exekuce vedena, tedy, chtěla-li se domáhati exekuce na veškeré důchody dlužníkovy, jak zněl návrh, bylo její povinností, by tyto důchody přesně označila a popsala, a tím soudu

exekuci povolujícímu umožnila posouzení, zda jde o důchody, podle zákona zabavitelné. Toho stěžovatelka ve svém návrhu neučinila, proto rekursní soud právem nahradil slovo »důchodů« zákonitým obrátem »služebního platu«, při čemž nemůže býti považováno za pochybení, že místo v zákoně použitého množného čísla (srv. § 1 »ze služebních platů osob zaměstnaných«) užil u jednoho povinného pouze jednotného čísla. Další poukaz stěžovatelčin ku zákonu ze dne 20. prosince 1922 čís. 394 sb. z. a n. není případným, neboť rozlišování v něm činěné nemá pro zákon čís. 314/1920 sb. z. a n. právního významu. Tolikéž nemůže se stěžovatelka dovolávat předpisů před posléze uvedeným zákonem platných, ale tímto zákonem změněných a je také pro tuto věc lhostejno, jaké terminologie užívá sbírka úředních formulářů, beroucí zřetel na zákony dříve platné. Ostatně stěžovatelka sama souhlasí se správným názorem rekursního soudu, že pojem »důchod« jest širším než pojem »služební plat«, poněvadž důchodem sluší rozuměti veškeré platy plynoucí úředníku z jeho služebního postavení od jeho zaměstnavatele, tudíž také příjmy uvedené v §u 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

Čís. 5336.

Řádný soud není vázán rozhodnutím rozhodčího soudu úrazové pojišťovny dělnické, že věc, jež byla na něho vznesena, náleží ku příslušnosti řádných soudů. §u 46, odstavec první j. n. nelze tu obdobně užiti.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R I 826/25.)

Spor, o nějž tu jde, byl původně vznesen na rozhodčí soud dělnické úrazové pojišťovny v Praze, jenž žalobu odmítl pro nepřislušnost a odkázal ji na řádný soud. Soud první stolice námitku nepřislušnosti pořadu práva zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Jest zjištěno, že podle smlouvy ze dne 5. října 1919 byl ujednán pro spory mezi stranami zvláštní rozhodčí soud, že však strany úmluvou ze dne 3. října 1924 tuto doložku o soudu zrušily a souhlasně prohlásily, že spory mají býti řešeny rozhodčím soudem dělnické úrazové pojišťovny v Praze, podle zákona příslušným. Na základě tohoto skutkového stavu jest rekursní soud v souhlasu s názorem stran a prvního soudce toho názoru, že tento spor bylo rozhodnouti rozhodčím soudem Dělnické úrazové pojišťovny. (Zákon ze dne 22. prosince 1920, čís. 689, zák. ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák. § 6 g) zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. a ze dne 16. července 1892, čís. 202 ř. zák.). Rozhodčí soud dělnické úrazové pojišťovny v Praze odmítl usnesením ze dne 10. listopadu 1924 žalobu pro nepřislušnost a odkázal ji na příslušný řádný soud, poněvadž se jedná o soukromou pokladnu a nikoliv o veřejnou nemocenskou pokladnu podle zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. Rekursní soud musil počítati s tímto formálním usnesením rozhodčího soudu a nemohl pro formální právní moc tohoto usnesení přezkoumati, zda toto usnesení se stalo podle předpisů o řízení před roz-